

Sygn. akt II CSK 45/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku K. K.  
przy uczestnictwie X. Y., W. W. oraz P. W.  
o stwierdzenie praw do spadku po G. W.,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 28 czerwca 2013 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania P. W.  
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.  
z dnia 9 sierpnia 2012 r., sygn. akt III Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od P. W. na rzecz K. K. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Dokonywana w toku postępowania kasacyjnego ocena skarg kasacyjnych w ramach tzw. przedsądu ma na celu wybór takich spraw, które powinny zostać rozpoznane ze względu na interes publiczny. Rozwiązanie to łączy się ściśle z charakterem skargi kasacyjnej jako szczególnego środka zaskarżenia, uruchamianego jako środek prawny nadzwyczajny przede wszystkim w interesie ogólnym i ukierunkowanego – przynajmniej ze swego założenia – do rozpatrzenia wyłącznie kwestii prawnych (materialnych i procesowych) związanych z orzeczeniem wydanym przez sąd drugiej instancji. Oznacza to przeto, że skarga kasacyjna nie otwiera przed stroną trzeciej instancji, której celem byłoby skorygowanie błędnego, w przekonaniu strony, zaskarżonego orzeczenia. W związku z tak ukształtowanym modelem zaskarżania prawomocnych orzeczeń, kodeks postępowania cywilnego ogranicza podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Tak więc, zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ta ostatnia przesłanka ma na celu wyeliminowanie z obrotu orzeczeń rażąco sprzecznych z prawem.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołał się na oczywistą zasadność skargi. W uzasadnieniu tego wniosku, który pokrywa się z uzasadnieniem podstaw kasacyjnych, skarżący w szczególności podważał kompetencję Sądu drugiej instancji do dokonania odmiennej oceny dowodów i w związku z tym dopuszczalność, w takiej sytuacji, zmiany merytorycznej rozstrzygnięcia.

Dokonanie przez Sąd Odwoławczy zmiany ustaleń faktycznych stanowiących podstawę orzeczenia Sądu pierwszej instancji, mimo zaniechania ponownego przesłuchania wszystkich świadków, nie czyni skargi kasacyjnej oczywiście uzasadnioną. Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wówczas gdy naruszenie zaskarżonym orzeczeniem prawa jest widoczne natychmiast, bez potrzeby dokonywania analizy jurydycznej, przez sprzeczność wykładni lub

stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo z powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia SN z dnia 19 października 2012 r. II SK 11/12-niepubl., z dnia 10 stycznia przez a 2003 r., V CZ 197/02 OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Taka sytuacja w sprawie nie zachodzi. Wypada przypomnieć, iż w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07 (OSNC 2008, nr 6, poz. 55), mającej moc zasady prawnej, co oznacza związanie nią wszystkich składów orzekających Sądu Najwyższego, wypowiedziany został pogląd, że sąd drugiej instancji może zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu pierwszej instancji bez przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia, chyba że szczególne okoliczności wymagają ponowienia lub uzupełnienia tego postępowania. Takich okoliczności w sprawie nie można dopatrzyć się. Należy też przypomnieć, że Sąd Najwyższy związany jest dokonanymi ustaleniami faktycznymi (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.), a ich kwestionowanie nie może być podstawą skargi kasacyjnej (art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.). O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można przeto wnioskować w odwołaniu do podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, co w istotnej części uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania czyni skarżący.

Z przedstawionych przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą – zgodnie z art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c. – Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w związku art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. w związku z § 8 pkt 2 w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

aw

db